

POSTANOWIENIE

Dnia 16 stycznia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Bednarek

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 16 stycznia 2025 r.,
w sprawie T.D. i P.S.
skazanych z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i in.,
kasacji wniesionych przez obrońców
od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z 1 marca 2023 r. r., sygn. akt II AKa 282/21
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego we Wrocławiu wyrok z 26 maja 2021 r., sygn. III K 28/21

p o s t a n o w i ł:

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadne;
2. obciążyć skazanych kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego w częściach na nich przypadających.

{WB}

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy we Wrocławiu wyrokiem z 26 maja 2021 r., sygn. akt III K 28/21 uniewinnił oskarżonego P.S. od popełnienia czynu zarzucanego w pkt. I części wstępnej wyroku. P.S. został uznany winnym popełnienia czynu opisanego w pkt. II części wstępnej wyroku stanowiącego przestępstwo z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 §1 k.k. i w zw. z art. 65 §1 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył mu karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz 200 stawek dziennych grzywny ustalając wymiar jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 100 złotych. Nadto P.S. został uznany winnym popełnienia czynu opisanego w pkt. III części wstępnej wyroku stanowiącego przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 56 ust. 1 i 3

ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii sąd wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności oraz 50 stawek dziennych grzywny ustalając wymiar jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 100 złotych.

Sąd na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył orzeczone wobec oskarżonych P.S. w pkt. II i III części dyspozytywnej wyroku kary jednostkowe pozbawienia wolności oraz grzywien i wymierzył P.S. karę łączną 4 lat pozbawienia wolności oraz 200 stawek dziennych grzywny ustalając wymiar jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 100 złotych.

Apelację od wyroku wniósł m.in. obrońca P.S.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu wyrokiem z 1 marca 2023 r., sygn. akt II AKa 282/21 zaskarżony wyrok wobec P.S. w pkt. II części rozstrzygającej zmienił w ten sposób, że wyeliminował ustalenie o “uprzednim wyprodukowaniu substancji psychotropowej o nazwie 3CMC, a nadto przyjął, że przypisany w pkt. II tej części czyn popełniony został w okresie od 21 sierpnia 2018 roku do 19 lutego 2020 r. Nadto sąd zmienił zaskarżony wyrok wobec P.S. w pkt. III części rozstrzygającej w ten sposób, że w ramach czynu opisanego w pkt. III. części wstępnej uznał P.S. za winnego tego, że 19 lutego 2020 r. we Wrocławiu, wbrew przepisom ustawy, posiadał znaczną ilość substancji narkotycznych w postaci 20 g kokainy co stanowiło 200 porcji o wadze 0,1 g i wartości około 4.000 zł oraz 60 g ziela konopi inne niż włókniste co stanowiło 600 porcji o wadze 0,1 g i wartości około 1.800 zł, tj. popełnienia czynu z art. 62 ust. 2 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności, stwierdzając przy tym, że utraciły moc kary łączne pozbawienia wolności i grzywny wymierzone w pkt. X lit. a.

Kasację od ww. wyroku złożył m.in. obrońca P.S. zaskarżając wyrok w pkt. II, X, XV części dyspozytywnej wyroku, zarzucając rozstrzygnięciu art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. i art. 7 k.p.k.— polegające na arbitralnym zaakceptowaniu przez sąd odwoławczy nieprawidłowej oceny materiału dowodowego poczynionej przez sąd I instancji i przez to brak należytej kontroli odwoławczej zastosowania art. 7 k.p.k. przez tenże sąd — w zakresie zarzutu podniesionego w pkt. I apelacji dotyczącego czynu przypisanego oskarżonemu w pkt. II części dyspozytywnej wyroku - poprzez ogólnikowe powoływanie się na poprawność oceny dowodów dokonanej przez sąd I instancji, co w konsekwencji doprowadziło do błędnego uznania za słuszne poczynionych przez Sąd a quo ustaleń faktycznych co do ilości sprzedanej przez oskarżonego substancji 3-CMC w okresie od 18 sierpnia 2018 r. do 19 lutego 2020 r. Skarżący wniósł o uchylenie skarżonego wyroku Sądu

Apelacyjnego we Wrocławiu w stosunku do skazanego P.S. w części dotyczącej rozstrzygnięć zawartych w pkt. IV lit. a oraz VI części dyspozytywnej wyroku, a odnoszących się do rozstrzygnięć zawartych w pkt. II, X oraz XV części dyspozytywnej wyroku sądu pierwszej instancji i w tym zakresie przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu we Wrocławiu do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego P.S. okazała się oczywiście bezzasadna, co skutkowało jej oddaleniem na podstawie art. 535 § 3 k.p.k.

Ze względu na to, że wniosek o uzasadnienie postanowienia o oddaleniu kasacji jako oczywiście bezzasadnej został złożony jedynie przez obrońcę P.S., w dalszej części uzasadnienia odstąpiono od przytoczenia zarzutów kasacji obrońców T.D., którego także dotyczyło postanowienie Sądu Najwyższego wydane w tej sprawie.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do uwag o charakterze ogólnym należy wskazać, że zgodnie z art. 523 § 1 k.p.k. kasacja może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Dotyczy to uchybień sądu odwoławczego. Zamknięty katalog podstaw kasacyjnych wskazanych w art. 523 § 1 k.p.k. wyłącza spośród nich zarzut błędu w ustaleniach faktycznych. Oznacza to, że Sąd Najwyższy nie jest uprawniony do dokonywania w ramach postępowania kasacyjnego ponownej oceny dowodów i na tej podstawie kontrolowania prawidłowości poczynionych ustaleń faktycznych. Postępowanie kasacyjne nie może bowiem polegać na ponownej apelacyjnej kontroli orzeczenia i nie może być traktowane jako trzecia instancja.

Również, zgodnie z ugruntowanym stanowiskiem Sądu Najwyższego, niedopuszczalne jest w kasacji skuteczne kierowanie zarzutów przeciwko orzeczeniu sądu pierwszej instancji. Rolą Sądu Najwyższego nie jest bowiem ponowna kontrola orzeczenia sądu *meriti*, a więc rozpoznawanie kolejny raz zarzutów stawianych temu rozstrzygnięciu. Zarzuty podniesione w kasacji pod adresem orzeczenia sądu pierwszej instancji podlegają rozważeniu przez sąd kasacyjny tylko w takim zakresie, w jakim jest to nieodzowne dla należytego rozpoznania zarzutów stawianych orzeczeniu sądu odwoławczego. Nie budzi również wątpliwości, że powtórzenie w kasacji zarzutów wywiedzionych uprzednio w apelacji jest możliwe w przypadku wystąpienia tzw. efektu przeniesienia, czyli sytuacji,

kiedy sąd odwoławczy nienależycie rozpozna apelację, jednak w takim wypadku skarżący musi w kasacji sformułować zarzut dotyczący wadliwego procedowania instancji odwoławczej, w następstwie, którego doszło do przeniknięcia uchybienia sądu *a quo* do orzeczenia sądu drugiej instancji. W takim wypadku to na skarżącym ciąży obowiązek podniesienia i wykazania wadliwości procedowania przez sąd odwoławczy, w następstwie, którego doszło do owego przeniknięcia uchybienia do orzeczenia drugoinstancyjnego.

W wywiedzionej kasacji skarżący zarzuca sądowi odwoławczemu dokonanie nieprawidłowej kontroli instancyjnej polegające na arbitralnym zaakceptowaniu przez sąd odwoławczy nieprawidłowej oceny materiału dowodowego poczynionej przez sąd I instancji i przez to brak należytej kontroli odwoławczej zastosowania art. 7 k.p.k.

Zarzut ten okazał się jednak chybiony. Analiza treści nadzwyczajnego środka zaskarżenia prowadzi do wniosku, iż autor kasacji uzasadniając zarzut nie wskazuje na konkretne uchybienia sądu *ad quem*. Zgodnie zaś z orzecznictwem Sądu Najwyższego, o obrazie przepisu art. 433 § 2 k.p.k. można mówić wtedy, gdy sąd w ogóle nie rozważy wniosków i zarzutów wskazanych w środku odwoławczym, zaś o naruszeniu przepisu art. 457 § 3 k.p.k. - gdy w uzasadnieniu wyroku nie zostanie zawarta argumentacja odnośnie do określonego potraktowania zarzutów i wniosków apelacji. Taka sytuacja nie miała w przedmiotowej sprawie miejsca. W niniejszej sprawie sąd odwoławczy w sposób rzetelny odniósł się do zarzutów apelacyjnych, w tym do zarzutu z pkt. I apelacji obrońcy P.S., wskazując z jakich powodów przeprowadzona przez sąd I instancji ocena dowodów w postaci materiałów kontroli operacyjnej, zeznań D.W. oraz wyjaśnień P.S. pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. Skarżący swoje stanowisko o wadliwości rozumowania sądu drugiej instancji opiera przede wszystkim na polemicznych twierdzeniach, w których przedstawia własną, konkurencyjną wersję oceny materiału dowodowego, co jest ewidentnie sprzeczne z istotą postępowania kasacyjnego.

Mając na uwadze powyższe, postanowiono jak w części dyspozytywnej, obciążając jednocześnie skazanych – art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k. – kosztami postępowania kasacyjnego w częściach na nich przypadających.

[WB]

r.g.

